

3. Погорілко В.Ф. Конституційне право України / В.Ф. Погорілко. – К.: Наукова думка, 2002. – 734 с.

4. Тодика Ю.М. Громадянство України: конституційно-правовий аспект: навч. посіб. / Ю.М. Тодика. – Х.: Факт, 2002. – 254 с.

5. Толкачова І. Конституційний принцип єдиного громадянства / І. Толкачова // Право України: Юридичний журнал. – 2009. – № 11. – С. 196-200.

УДК 342.9(043.2)

Матулько М.Р., Ляшенко Д.О., студентки,
Навчально-науковий Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю.Л., к.ю.н., доцент

ДЕРЖАВНА ІНФОРМАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ

Важливим чинником реалізації європейського вектору зовнішньої політики України, забезпечення повноцінної участі держави у загальноцивілізаційних процесах та міжнародних взаємодіях є удосконалення й інтенсивний розвиток інформаційної інфраструктури держави. Впровадження сучасних інформаційних технологій у різні сфери життя суспільства і держави супроводжується зміною форм інформаційних відносин між державою та суспільством, виробниками та споживачами інформації. Розвиток державної інформаційної інфраструктури зумовить інтеграцію України у світовий інформаційний простір, забезпечить її ефективний розвиток, конкурентоспроможність у системі міжнародних відносин та у глобальному інформаційному просторі, надасть можливість більш повною мірою задовольняти інформаційні потреби не лише українських, а й закордонних споживачів [1].

Пріоритетним напрямом державної інформаційної політики багатьох країн, в тому числі і України, став курс на побудову інформаційного суспільства, яке не може успішно розвиватися без формування інформаційної інфраструктури. У контексті формування інформаційної інфраструктури держави важливого значення набуває вивчення міжнародного досвіду формування та функціонування інформаційної інфраструктури, особливо розвинутих країн. Дослідження умов та підходів до створення інформаційної інфраструктури розвинутих країн дозволяє проаналізувати основні інструменти, які використовувались при цьому та виявити можливість й доцільність їх використання в Україні. Враховуючи міжнародний досвід, формування інформаційної інфраструктури України повинно базуватися на засадах пріоритетності

національно-технічного та інноваційного розвитку держави; формуванні необхідних для цього законодавчих і сприятливих економічних умов; загальнодоступності інформаційних ресурсів та забезпеченні повсюдного доступу до телекомунікаційних послуг та інформаційно-комунікативних технологій [2].

Український шлях до побудови успішної інформаційної інфраструктури визначається нестабільністю політичного і економічного курсу держави, що не дозволяє їй швидко і ефективно вирішувати економічні проблеми; забезпеченням переходом до суспільства сталого розвитку; недостатнім рівнем розвитку ринку інформаційних продуктів і послуг; відсутністю у держави засобів для їх модернізації і розширення; високим рівнем монополізації засобів масової інформації тощо.

Важливим фактором впливу на стан інформаційної інфраструктури країни є наявність відповідної конструктивної державної політики в цій галузі, яка має стимулювати її розвиток. Серйозним аспектом відсутності інформаційної інфраструктури є загроза інформаційній безпеці держави. Існує ряд вимог, що висовуються до інформаційної інфраструктури сьогодні. Головні з них – висока катастрофостійкість і доступність, збереження і безпека даних, можливість ефективного управління, адаптація рішень і масштабованість. Сьогодні актуальною є така модель організації інформаційної інфраструктури як консолідація відповідних обчислювальних систем, а також ресурсів зберігання інформації. Активно застосовуються засоби організації хмарних платформ і віртуалізації. Даний вид включає в себе сукупність різних інформаційних центрів, банків знань і даних, підсистем, систем зв'язку, апаратно-програмних технологій і засобів забезпечення обробки, зберігання, збору і передачі інформації, центрів управління [4].

Формування та розвиток державної інформаційної інфраструктури має бути спрямованим на максимально повне задоволення інформаційних потреб громадян, суспільства і держави у всіх сферах діяльності; на забезпечення систематичного поповнення, надійного збереження та захисту інформаційних ресурсів; ефективне використання інформаційних ресурсів в діяльності державних підприємств, органів державної влади та місцевого самоврядування, а також забезпечення інформаційного суверенітету та інформаційної безпеки України [3].

Отже, для України, як держави, що обрала європейський вектор зовнішньої політики, важливими та першочерговими завданнями щодо формування та розвитку державної інформаційної інфраструктури є вдосконалення нормативно-правової бази щодо врегулювання суспільних відносин в процесі формування та використання інформаційних ресурсів; створення комплексної системи формування та розвитку державної інформаційної інфраструктури з урахуванням питань стандартизації щодо термінології, функціональної структуризації, інформаційного обладнання,

мережевої інфраструктури, програмного забезпечення; системно-технічна інтеграція державної інформаційної інфраструктури з європейською та глобальною інформаційними інфраструктурами із забезпеченням вимог щодо інформаційної безпеки держави; забезпечення інформаційної безпеки державної інформаційної інфраструктури.

Література

1. Про концепцію національної програми інформатизації: Закон України за станом на 11 серпня 2013 р. / Верховна Рада України. Київ: Парлам. вид-во, 2013. (Закони України).

2. Ільницька У.В. Розвиток інформаційної інфраструктури як фактор реалізації європейського вектору зовнішньої політики України / У.В. Ільницька. – К.: Європейський вектор, 2012. – № 3. – С. 23-24.

3. Нестеренко О.О. Проблеми формування національної інформаційної інфраструктури та забезпечення її безпеки / О.О. Нестеренко. – К.: Реєстрація, зберігання і обробка даних, 2010. – № 2. – С. 32-36.

4. Пожуєв В.І. Формування державної інформаційної політики в умовах глобалізації / В.І. Пожуєв. – Запоріжжя: Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії, 2010. – № 43. – С. 4-12.

УДК 35:061.1 (043.2)

Мачак О.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Радзівілл О. А., к.ю.н., доцент

ЕНЕРГЕТИЧНА ПОЛІТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Як відомо, енергетичні питання на регіональному рівні в Європі вперше були скоординовані та інституціоналізовані на договірній основі з прийняттям Паризького договору 1951 року про заснування Європейського об'єднання вугілля і сталі. В договорі про заснування Європейського економічного співтовариства 1957 р. (перший Римський договір) заходи у сфері енергетики визначено як один із напрямів діяльності цієї спільноти. У сфері ядерних досліджень держави-засновниці, як відомо, делегували свої повноваження Європейській спільноті з атомної енергії, заснованої в тому ж 1957 році (другий Римський договір) для забезпечення безперебійного постачання, контролю над виробництвом та створення спільного ринку ядерного палива. Забезпечивши правову основу для створення транс'європейських мереж, Маастрихтський договір про заснування Європейського Союзу 1992 р. визначив «спеціальну» компетенцію Європейської Спільноти в енергетичному секторі [1, с. 454].